

Pla de curs 2010

24x7- Responsables i solidaris

Comissió de Pla de Curs

Moviment Cristià de Joves

Gener de 2010

Presentació

Hola família de l'MCJ,

Aquest pla de curs no pretén ser una mera eina formativa, ha de ser una eina transformadora. Per ser 24x7 responsables i solidaris necessitem deixar-nos tocar, transformem la nostra vida, vivim el nostre cristianisme militant, deixem que bufi en nosaltres una altre estil de vida. Aquest pla de curs pretén posar-nos en acció, sabent que cadascú rebrà una crida diferent, que no hi ha un perfil de bon militant, i que junts avançarem cap aquest ideal.

En el primer material que us fem arribar del pla de curs hi trobareu el document *Introducció al pla de curs: 24x7 - Responsables i solidaris*, i la primera fitxa de treball, que tracta sobre la militància econòmica. Aquesta seria la feina possible a treballar i a viure en els grups fins a la Trobada General, on es podria fer un compartir de la feina feta als grups. I després de la Trobada General hi hauria una segona entrega de material de cara a treballar la militància social i eclesial.

Molt bona feina de campanya als grups!!

Comissió del Pla de curs

Introducció

Sugerim des de la ferma esperança que aquest món nostre pot canviar (com a mínim, una mica), i des de la convicció que l'obstacle més gran als canvis no és la complexitat innegable dels problemes, sinó la resistència interessada dels poderosos, però també conscients de la prudència i la humilitat necessàries davant de les grans dificultats amb les quals ens enfrontem...

Les paraules són teoria, i no són res fins que no es fan vida. Les paraules d'aquest Pla de Curs no seran res si no es fan vida, si no es reflexionen, es comparteixen, s'experimenten, i així podran contribuir a gestar una nova realitat, una manera diferent de viure, més humana, més digna, més evangèlica.

1. PODEM FER-HI ALGUNA COSA?

Resulta difícil formular solucions, i quan es fa això, o bé es proposen només valors, ideals sense concreció ni repercussió en la vida quotidiana (cosa que té l'avantatge que no compromet a res) o bé es descarrega tota la responsabilitat en organismes internacionals, governs, etc. (cosa que tampoc no compromet).

No s'hi pot fer res més? Respondre res, o molt poc, o allò del granet de sorra, i tornar a la nostra quotidianitat o als nostres problemes és la primera resposta. Però és falsa. Primer perquè els nostres problemes difícilment són només "nostres" (l'atur, l'habitatge, el medi ambient, la salut, etc.): són una de les moltes cares dels problemes del món, que en el nostre context es concreten així. I, en segon lloc, perquè podem fer i transformar molt més del que ens imaginem.

Però si superem aquest primer moment, i la inquietud per "fer quelcom" continua, la falta de pistes concretes i la immensa complexitat amb què copsem els problemes del món, ens provoca ràbia, impotència, cinisme o inhibició.

Així, doncs, cal formular propostes concretes i realitzables, així com crear espais de dissidència on compartir experiències més humanes, aprendre a fi de ser més eficaços i enfortir inquietuds i esperances.

2. PER QUÈ ANOMEN MILITÀNCIES?

1. *La militància comporta un descentrament:* mirar i situar-se en el món d'una manera diferent. Es pot veure el món només des de mi mateix/a des del "meu món", fet que em situa al costat dels afortunats, o es pot intentar veure el món des de tota la humanitat, que significa situar-se automàticament des de les víctimes. Prendre l'opció de no excloure, de veure el món des de totes les persones, significa reconèixer que la majoria pateix.

Tot això comporta assumir el risc que suposa entrar en conflicte. En una societat amb injustícies estructurals, on la pobresa és un problema social, no individual, prendre partit pel dèbil és situar-se contra el fort i la seva manera de viure.

2. *La militància significa integrar en el propi projecte de vida un estil de solidaritat dissident* que qüestiona, que fa créixer, que és historiada, que implica la trobada amb les víctimes d'un sistema injust. Una solidaritat que busca la justícia, no l'autocomplaença.

En canvi, actualment, assistim a la generalització d'un "voluntariat" i d'una "solidaritat" acrítics, o se segueixen criteris i impulsos emocionals (no hi ha una reflexió i comprensió dels problemes i les seves causes), que no qüestiona ni transforma la vida, que s'abandona quan s'ha de preocupar de "coses més importants". La "solidaritat" es fa servir de reclam publicitari, o d'objecte de consum en ella mateixa, explotant-ne els aspectes emocionals, que s'obliden fins a la propera crisi bèl·lica o desgràcia mediambiental que els mitjans de comunicació vulguin posar de moda.

3. *La militància requereix coherència i no admet "departaments entancs",* condicions, terminis... És incompatible amb la desintegració que pateixen moltes persones del món occidental: vides com "departaments" tancats, sense relació entre ells. Així poden mostrar-se amb uns valors i una lògica en l'àmbit laboral (competitivitat, eficàcia...), d'altres en la família, uns altres en el lleure, etc.

4. *La militància té com a premissa la lucidesa esperançada que evita les autojustificacions.* No sempre podem ser tan coherents com ens agradaria, sempre hi ha accions, situacions, fets, en els quals ens trobem o participem, que no podem evitar, i que generen injustícia. L'únic antídote és la lucidesa. Si no ens enganyem, ni ens autojustifiquem, trobar camins per a la coherència i la justícia serà qüestió de temps, o de coneixements o d'oportunitat, però ja no serà una qüestió ètica. Però la lucidesa sense esperança pot provocar el

desengany i l'amargor. On trobar aquesta esperança és, o bé un do, o bé una altra "militància" personal, o potser totes dues coses, segons el moment històric o personal. Els cristians i les cristianes trobem l'esperança i l'impuls per actuar en aquell "boig" que va trencar tot esquema i tota previsió...

5. *La militància necessita un contingut ideològic.* Necessitem saber cap on ens dirigim, quin és el model de societat que volem construir. Si no sabem cap on anem, difícilment avançarem, difícilment podrem col·laborar i compartir amb els altres. No és fàcil construir un model detallat del món que volem, però podem escollir entre valors, entre prioritats i situacions que configuren un món més o menys humà per a tots i totes. Per exemple, ignorar o rebutjar el treball infantil ja és una opció que configura un futur o un altre.

6. *La militància necessita espais de dissidència on compartir i discutir totes aquestes qüestions,* on aprendre i enfortir-nos mútuament en aquest treball petit i quotidià. Famílies, tot tipus de grups que ja existeixen o poden crear-se poden ser un lloc on inventar i alimentar aquestes petites (i grans, alhora), dissidències que proposem.

2. QUÈ PODEM FER? MILITÀNCIA ECONÒMICA

L'economia és el poder que domina el nostre món. No és un poder nou, però sí que és nova la manera com s'estructura, com s'imposa, i envaeix amb la seva lògica totes les dimensions de la vida humana i no humana. Vivim en un context d'economia neoliberal globalitzada. Això significa dues coses: el domini del mercat en matèria econòmica; i el domini de l'economia sobre qualsevol altra dimensió de la vida humana i ecològica.

Aquesta situació demana formes de lluita i resistència que puguin resituar l'economia al servei de les persones, de la justícia i de la pau. *Cal posar límits ètics a l'economia*, perquè totes les altres dimensions humanes (política, ètica, religió, ecologia, etc.) recuperin el seu espai.

1. Resistir al consumisme

La lluita més difícil i definitiva en l'àmbit econòmic és *resistir-se al consumisme*. Això, en el nostre context, és una revolució. En aquest context de desigualtat i de consumisme sense límit, intentar discernir què és imprescindible i viure amb això, és una gran victòria, silenciosa, discreta i definitiva, perquè l'economia, tal i com es configura actualment, es basa en el consum il·limitat del 20% de la població mundial. A mesura que anem erosionant aquest aspecte, erosionem la base del "domini de l'economia" que vivim.

Això, que sembla senzill, és extremament difícil, perquè en tot lloc i en tot moment estem exposats a la influència de la publicitat, de la moda, del màrqueting, etc., i perquè ho tenim totalment interioritzat i assumit. No estem parlant només d'un fet concret, consumir, sinó d'un estil de vida i d'una resposta de sentit. I, així, al nivell de consum se l'anomena "nivell de vida", i consumir és "benestar".

Resistir al consumisme significa viure un estil i un sentit de la vida diferent. Cal estar ben arrelat en els "contravalors" de la senzillesa, l'austeritat, el compartir, la justícia. Cal aquella lucidesa esperançada de la qual hem parlat abans per discernir què es necessita veritablement i de què es pot prescindir. En el moment que deixem aquesta resposta de sentit, el consumisme, obrirem un "espai" per interpel·lacions, dubtes, interrogants.

Pot ajudar-hi anotar, durant un o dos mesos, les nostres despeses. Potser ni tan sols som conscients del que gastem. Apuntar-ho, contrastar-ho, comentar-ho en família, o en altres grups dels quals puguem formar part, ens pot ajudar a veure-hi més clar, a compartir i difondre maneres alternatives de satisfer necessitats, a aprofitar objectes, a intercanviar serveis, etc.

2. Comerç just

El comerç just i l'economia social són àmbits on podem satisfer necessitats des d'uns plantejaments on l'economia està al servei de la persona i no la persona al servei de l'economia. Productes d'alimentació, tèxtil, artesanía o serveis diversos, com recollida de roba, feines de lampista, de paleta, etc., es poden obtenir en aquest sector.

El *comerç just* parteix de la premissa que una de les causes de la pobresa dels països del Sud són unes relacions comercials injustes. Així, doncs, unes relacions comercials basades en relacions més justes, igualitàries i respectuoses poden dignificar i ser transformadores. El principi fonamental del comerç just és garantir als productors del Sud una compensació justa pel seu treball. Per fer-ho possible, el comerç just adquireix directament els productes als camperols/es i artesans/es del Sud, eliminant els intermediaris i l'especulació. D'aquesta manera s'asseguren uns ingressos més grans i una retribució justa pel seu treball.

Hi ha un gran nombre de botigues de productes del comerç just a Europa i a Espanya. Són moltes les ONG on ens podem informar i adquirir aquests productes, o publicacions sobre aquest tema.

3. Estalvi i inversions alternatives

Els diners i els estalvis que dipositem als bancs i les caixes no sempre es destinen a inversions amb les quals estariem d'acord: empreses contaminants, amb mà d'obra infantil o explotada, indústries d'armament...

No tenim cap control sobre la destinació dels nostres diners. D'altra banda, l'economia social té un greu problema: falta de capital inicial. Cap entitat bancària no està disposada a concedir préstecs a aquestes iniciatives, o ho fan amb unes condicions inassumibles per elles.

El finançament ètic i solidari entén l'economia al servei de les persones, fent servir els instruments tradicionals de finançament (bancs, caixes d'estalvi, cooperatives de crèdit, fons d'inversió, etc.), en coherència amb els propis valors ètics.

D'aquesta manera s'assegura també el dret dels inversors a saber on les entitats financeres inverteixen els seus estalvis, així com la possibilitat d'escollir inversions amb contingut social i ecològic.

3. MILITÀNCIA SOCIAL

La nostra societat sembla "adolescent": fragmentada, contradictòria, a la recerca de resultats immediats, sense visió a mitjà i llarg termini...

Aquesta fragmentació i contradicció provoca que la vinculació social quedi reduïda a llaços econòmics (producció i consum): això provoca individualisme, debilitament de la societat, i que la defensa d'interessos comuns es limiti a la defensa d'interessos corporatius, etc.

Una segona conseqüència de la fragmentació i la contradicció seria la forta divisió i contraposició entre públic i privat: l'individu es tanca en l'esfera privada de la família, el treball i el consum. Des d'aquí, es prioritzen els valors materialistes individuals, i desapareixen els conceptes de bé comú, moral pública, etc. Aquest marc possibilita fortes contradiccions personals: es pot ser un empresari agressiu i cruel i un tendre pare de família, alhora, perquè són dos àmbits diferents (encara que els visqui la mateixa persona).

1. Partits polítics i sindicats

Cal revitalitzar la participació en *partits polítics i sindicats*, des del coneixement de les seves limitacions i incongruències, però des de la convicció que és imprescindible la seva transformació des de dintre. Els partits i sindicats han estat tradicionalment els instruments per vehicular les demandes de la societat cap al poder, i la formació política d'afiliats i simpatitzants.

Calen persones que des de la fe cristiana i uns valors diferents vulguin entrar en els partits polítics i sindicats i transformar-los des de dins i a la política fer que recuperi el seu prestigi, des de la gratuïtat i la prioritat del bé comú sobre el propi. És una tasca difícil, ja que un cop dins dels partits i sindicats les temptacions i dificultats seran moltes. Una comunitat o un grup que doni suport i ajudi a discernir són imprescindibles per aquestes persones.

2. Associacions

També és important la revitalització del teixit associatiu participant en associacions, promovent-les, finançant-les. Les associacions també són un instrument clàssic de participació política que ha perdut molta força respecte a èpoques passades. En l'època franquista van ser instruments importants de mobilització política i de lluita. Després es van anar apagant en benefici dels partits i d'una certa pau social (o potser passivitat) que semblava necessària per poder assentar la naixent democràcia. No es va saber, o no es va voler, aprofitar la seva força i implantació i les associacions van perdre el seu protagonisme i la seva força social. Caldria revitalitzar les associacions, de tot tipus, de tal manera que recuperessin el seu protagonisme i la seva

implantació social, com una manera de superar el ferotge individualisme i el mercantilisme en les relacions socials.

Podem començar informant-nos i coneixent les associacions que treballen al nostre poble, barri, a la nostra ciutat i, per què no, animar-nos a col·laborar en alguna d'elles si els objectius i finalitats de les quals ens interessin. Potser ja formem part d'alguna associació (mares i pares d'alumnes, d'estudiants, esportives, etc.) però no hi participem d'una manera activa. Fer-ho podria ser una bona manera de començar.

3. Les ONG i el voluntariat

La superficialitat domina en els plantejaments d'algunes ONG, que no són capaces de veure els mecanismes econòmics, polítics i socials que provoquen les realitats amb les quals s'enfronten. Aquesta miopia es tradueix en superficialitat a l'hora de definir actuacions i solucions, de vegades eurocèntriques, de vegades ineficaces.

També comporta una visió equivocada del voluntariat i de la solidaritat. És allò que faig unes hores a la setmana, durant una època de la meua vida, perquè tinc temps, perquè necessito currículum, per lligar, etc. Però no canvia la meua vida en res, ni la meua manera de veure el món, de relacionar-me.

El contacte amb altres realitats no em provoca preguntes, ni em fa créixer, ni canvia res. Les ONG poden ser actors decisius en l'espai sociopolític, o poden contribuir a aquesta falsa "solidaritat" que adorm consciències i evita tot compromís transformador. Depèn de com es plantegi la participació i el compromís dins d'elles.

De totes maneres, el balanç és necessàriament positiu. El seu paper internacional cada vegada és més decisiu: són actors internacionals importants amb capacitat per influir en l'agenda política internacional i crear opinió política alternativa.

4. L'oci i el lleure

El lleure també està impregnat pels valors de l'economia: l'activitat lúdica principal de moltes persones i famílies és comprar. Per comprovar-ho n'hi ha prou amb visitar una gran superfície un dissabte a la tarda. Consumir ja no és una necessitat, sinó un *tipus de lleure* amb unes característiques molt concretes.

Individualista, perquè el fan persones soles o, a tot estirar, famílies, on no s'estableix cap vincle social que superi les fronteres de la unitat familiar. Passiu, perquè no requereix cap esforç o activitat per part nostra. Estèril,

perquè no desenvolupa cap capacitat personal o comunitària ni crea res. Immediat, perquè la satisfacció és automàtica.

Cal resistir-se a aquestes formes de lleure tan poc humanes i rescatar un altre tipus d'actituds davant el temps lliure: creatives, comunitàries, senzilles, actives, fecundes, tant des de la família, com des de les escoles, els centres de lleure, etc.

4. MILITÀNCIA ECLESIAL

Vivim una forta contradicció entre l'Església que tenim i l'Església que l'Evangeli ens fa desitjar. No sempre entenem declaracions, gestos, paraules...

El model eclesial i moltes explicacions "teològiques" no són vàlides perquè no responen a les inquietuds, als valors, als desigs i a les capacitats de la gent. Hi ha també a l'Església actituds de falta de diàleg, d'entossudiment i prejudicis que no afavoreixen la trobada. La prepotència també es pot trobar en molts membres de l'Església.

Aquest és el nostre panorama eclesial, en el qual hem de viure i compartir la fe. També requereix una *militància*, un treball petit i constant, però transformador.

1. Nova espiritualitat

Necessitem una *espiritualitat globalitzada*, un punt de vista més catòlic i universal que mai. Abans mai no havíem pogut constatar amb tanta claredat que els problemes són mundials i que tots i totes formem part dels mecanismes que generen aquests problemes. La nostra Església és universal per definició: és global des de fa dos mil anys. I la nostra perspectiva ha de ser aquesta.

Aquesta feina petita però fidel i coherent és el que entenem per militància. Jesús, a qui seguim, es mereix una Església millor. Parlem d'una espiritualitat de *resistència* perquè es tracta d'això, de resistir, amb constància i esperança, des del que és petit, que es fa gran quan som molts i moltes els qui apostem per això.

2. Ecumenisme "intraeclesial"

Davant la dualitat de l'Església és imprescindible treballar per no trencar els vincles intraeclesials. Es podria parlar d'un ecumenisme "intraeclesial". Dins de l'Església hi ha una pluralitat de carismes, d'estats, de persones,

d'opinions que configuren un gran nombre de grups, associacions, punts de vista, etc. Hi ha una gran pluralitat que és una gran riquesa.

No sempre la pluralitat és vista com una cosa positiva: espanta les persones insegures que temen el contrast d'opinions. Quan algú està segur, més o menys, de les seves opinions i opcions, no li fa por la diferència, posar en comú, compartir i aprendre.

Davant d'aquesta dualitat de l'Església cal buscar el que ens uneix, que és Jesús de Natzaret, el qual confessem com a encarnació de Déu, com a Ressuscitat i, precisament, com a inabastable per una sola explicació o actitud.

3. Compromís amb Moviments de l'Església. El Moviment Cristià de joves

És imprescindible la presència de joves compromesos en diferents àmbits eclesials, ja sigui a nivell de parròquia, arxiprestats, ... com la participació en moviments o organitzacions d'Església. És important no oblidar que fem camí amb altres persones i que necessitem un espai per compartir la vida i l'acció. I a la vegada que transformem la nostra societat i la nostra Església, els que sortim realment transformats som nosaltres.

PER ANAR ACABANT...

Qualsevol de les propostes concretes que presentem és potencialment transformadora de la realitat, però cap d'elles no és exempta de crítiques ni de limitacions. Però això no significa que no siguin útils, perquè malgrat això ens permeten avançar en aquesta proposta d'una solidaritat dissident. L'Església primitiva deia d'ella mateixa: "si diem que no tenim pecat, mentim". El problema no rau tant en això, com en si es lluita o no per coses que són més evangèliques i més conformes amb el Regne de Déu que les realitats actuals.

Aquests problemes, aquestes limitacions o incoherències, poden ser vistes com a barreres insuperables, o com a reptes i pistes que assenyalen les possibilitats de millorar i aprofundir. Les paraules no són res fins que no es fan vida. Aquestes paraules són propostes de vida, d'una vida plena i humana a la qual humilment i esperançadament aspirem. Són una invitació a caminar, a experimentar, i a reflexionar. Són una invitació a *viure*, perquè la vida és, al cap i a la fi, el que compta: la vida que vivim, la que compartim, la que multipliquem.

Un avís final: *la crítica, la militància, la transformació, no tenen sentit sinó es viuen des de l'amor, la tendresa i el bon humor*. No podem militar de qualsevol manera, sinó que ho hem de fer des d'un estil molt concret. No de qualsevol manera ni a qualsevol preu. El fi no justifica cap mitjà. Els mitjans han de ser coherents amb la finalitat, que és el Regne de Déu. Militar i resistir sí, però amb bon humor, tendresa, esperança i un amor fidel i profund.

* Document elaborat a partir de *Noves militàncies per a nous temps*, Lourdes Zambrana, quaderns de Cristianisme i Justícia n. 110.

Militància Econòmica

Com hem comentat a la introducció, en aquesta part fem una proposta de treball de la militància econòmica. La proposta és treballar aquest text durant el primer trimestre del 2010, i buscar algun espai on puguem compartir-la.

Objectius:

- L'objectiu d'aquest Estudi d'Evangelí és la de donar una nova volta de rosca sobre el tema del consumisme. El consumisme no es limita a les compres de Nadal, hem de perdre'n aquesta visió, el consumisme és un mal endèmic de la nostra societat i de la nostra manera de viure.

- Activem el nostre pensament crític: El consumisme ens ve donat des que naixem, es basa en crear una necessitat de consum , crear la necessitat en l'altre de consumir, i finalment vendre la satisfacció de la necessitat. Sense pensament crític

- Revisem les nostres vides: És un estudi d'evangelí sobre un text molt clar, un text que ens ha de portar a replantejar-nos moltes coses, que ens interpel·la. Esteu convidats a la revisió de vida, programades o individualitzades, sobre la vostra economia, sobre les vostres inquietuds.

Proposta d'estudi d'evangeli:

Lluc 12,22-34

Després Jesús digué als seus deixebles:

-Per això us dic: No us preocupeu per la vida, pensant què menjareu, ni pel cos, pensant com us vestireu. La vida val més que el menjar, i el cos més que el vestit. Fixeu-vos en els corbs: no sembren ni seguen, no tenen rebost ni graner, i Déu els alimenta. I vosaltres valeu molt més que els ocells! ¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? Així, doncs, si no podeu aconseguir ni una cosa tan petita, per què us preocupeu de les altres? Fixeu-vos com creixen les flors no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. I si l'herba, que avui és al camp i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, molt més farà per vosaltres, gent de poca fe. No busqueu, doncs, què menjareu o què beureu, ni en passeu ànsia. Això, tots els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare ja sap prou que en teniu necessitat. Vosaltres, busqueu més aviat el seu Regne, i això us ho donarà de més a més.

»No tinguis por, petit ramat, que el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i doneu els diners com a almoïna. Procureu-vos bosses que no es facin malbé, reuniu-vos al cel un tresor que no s'acabi; allà, els lladres no s'hi acosten, ni les arnes no destrossen res. Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor.

El text: L'Evangeli de Lluc és el que té un accent més social; la prioritat de l'evangelista és l'anunci de la Bona Notícia de Jesús als pobres, als febles, als que són exclosos.

Aquest fragment del capítol 12 es situa en la llarga pujada de Jesús de Galilea a Jerusalem. Pel camí, comentant els esdeveniments que els van succeint, Jesús aprofita per a ensenyar els seus deixebles les actituds i accions a tenir en compte per a viure segons els criteris del Regne de Déu. El fragment de

Lc 12,22-34 ve immediatament després de la paràbola del ric insensat: 2 germans que es disputen l'herència del seu pare ; Jesús els critica perquè estan preocupats per reunir tresors per a si mateixos i no per "fer-se ric" davant Déu. L'economia, les riqueses materials són contraposades amb altres tipus de riqueses de què disposa la persona.

Mirant la figura de Jesús:

- Fixem-nos en la seva actitud contemplativa: Jesús aprèn i es fonamenta en les normes de la natura, de la creació.
- Jesús es diferencia de les actituds dels "pagans", avui podríem dir de la societat de consum i els seus criteris. Jesús fa propostes

certament alternatives. Som capaços els joves d'avui de concretar algunes actituds i accions alternatives en el terreny de l'economia?

- Jesús és interpel·lador, provocatiu; no dóna respostes, provoca que busquis en tu la resposta: "on tens el tresor, hi tindràs el cor" > quin és el meu "tresor"? cap on es mou el meu cor? , què cerca amb ànsia?

Fent camí cap a l'Aplec de l'Esperit de Terrassa:

- "Amb vosaltres cada dia" és el lema del proper Aplec de l'Esperit. Al llarg d'aquest curs, en totes les nostres Revisions de Vida, Estudis d'Evangeli, trobades per a compartir mirarem d'anar-nos preparant per aquesta gran Trobada dels joves cristians de Catalunya, Andorra i les Balears. Volem fer-nos més conscients que realment Jesús de Natzaret, viu i ressuscitat fa camí amb nosaltres, cada dia, en tots els àmbits de la nostra vida... també en els criteris amb que vivim la nostra militància cristiana en l'economia.

> Deixo que Jesús m'acompanyi en el meu dia a dia quan decideixo com invertir els meus diners? quan estableixo les prioritats en el meu quotidià? És la proposta de Jesús el meu "tresor" de cada dia?

Mirant la proposta de l'Església avui :

- Us oferim, també, per a la reflexió i el treball dos fragments de la darrera Carta Encíclica del Papa Benet XVI "La caritat en la veritat" que incideixen de ple en el nostre Pla de Curs:

. L'amor en la veritat –caritas in veritate– és un gran desafiament per a l'Església en un món en progressiva i expansiva globalització. El risc del nostre temps és que la interdependència de fet entre els homes i els pobles no es correspongui amb la interacció ètica de la consciència i l'intel·lecte, de la qual pugui resultar un desenvolupament realment humà. Només amb la caritat, il·luminada per la llum de la raó i de la fe, és possible aconseguir objectius de desenvolupament amb un caràcter més humà i humanitzador. Compartir els béns i els recursos, d'on prové l'autèntic desenvolupament, no s'assegura només amb el progrés tècnic i amb meres relacions de conveniència, sinó amb la força de l'amor que venç el mal amb el bé (cf. Rm 12,21) i obre la

consciència de l'ésser humà a relacions recíproques de llibertat i de responsabilitat.

L'Església no té solucions tècniques per oferir¹ i no pretén «de cap manera barrejar-se amb la política dels Estats».² Això no obstant, té una missió de veritat per a complir en tot temps i circumstància en favor d'una societat a la mesura de l'home, de la seva dignitat i de la seva vocació. Sense veritat es cau en una visió empirista i escèptica de la vida, incapaç d'eleva-se sobre la praxi, perquè no està interessada a prendre en consideració els valors —a vegades ni tan sols el significat— amb els quals jutjar-la i orientar-la. La fidelitat a l'home exigeix la fidelitat a la veritat, que és l'única garantia de llibertat (cf. Jn 8,32) i de la possibilitat d'un desenvolupament humà integral. Per això l'Església la cerca, l'anuncia incansablement i la reconeix allí on es manifesti. Per a l'Església, aquesta missió de veritat és irrenunciable. La seva doctrina social és una dimensió singular d'aquest anunci: està al servei de la veritat que allibera. Oberta a la veritat, de qualsevol saber que vingui, la doctrina social de l'Església l'acull, recompon en unitat els fragments en què sovint la troba, i se'n fa portadora en la vida concreta sempre nova de la societat dels homes i els pobles.³” (nº 9)

“La doctrina social de l'Església sosté que es poden viure relacions autènticament humanes, d'amistat i de sociabilitat, de solidaritat i de reciprocitat, també dins l'activitat econòmica i no sols a fora o «després» d'ella. El sector econòmic no és ni èticament neutre ni inhumà o antisocial per naturalesa. És una activitat de l'home i, precisament perquè és humana, ha de ser articulada i institucionalitzada èticament.

El gran desafiament que tenim, plantejat per les dificultats del desenvolupament en aquest temps de globalització i agreujat per la crisi economicofinancera actual, és mostrar, tant en l'ordre de les idees com dels comportaments, que no sols no es poden oblidar o debilitar els principis tradicionals de l'ètica social, com la transparència, l'honestedat i la responsabilitat, sinó que en les relacions mercantils el principi de gratuïtat i la lògica del do, com a expressions de fraternitat, poden i han de tenir espai en l'activitat econòmica ordinària. Aquesta és una exigència de l'home en el moment actual, però també de la raó econòmica mateixa. Una exigència de la caritat i de la veritat al mateix temps." (nº 36)

> Com podem concretar aquests criteris i plantejaments que ens proposa l'Església en les nostres accions i actuacions quotidianes? Creus que són els criteris que avui mouen el nostre món?

Revisem-nos:

1. Revisem la nostra vida

Caldrà que cadascú miri la seva vida. No es tracta de fer un judici públic amb linxament, no es tracta de treure a rel·luir les velles consignes. Cal per tant ser sincer i posar sobre la taula allò que ens ha remogut el text

2. Quines crides sento que em fa Jesús a mi personalment?

En tot estudi d'evangeli hem de buscar aquell punt en que Jesús em parla, m'interpel·la.

Esperit Crític:

2. Mirem el nostre món. Posem l'evangeli al servei de les nostres vides. Pensem en les alternatives que tenim al nostre món.
3. Quin tipus de Banca aprovem? quin tipus de directius? incentius, corrupció....
4. Què fem per un comerç mundial més just? què et sembla que tants milions de persones visquin a la pobresa? Has pensat mai que nosaltres som rics pel sol fet de poder menjar 3 cops al dia?
5. Quina part dels nostres diners dediquem a Caritat? què en sabem dels projectes que se'ns ofereixen, de tercer i quart món, amb els quals podem participar econòmicament?
6. El cooperativisme és un model de negoci en el que els beneficis es distribueixen d'una manera diferent, la riquesa es distribueix a tots els socis de la cooperativa enlloc d'anar al gran inversor o als accionistes. Coneixem les alternatives que tenim a Barcelona? coneixes les cooperatives de consum?

Posem-nos en acció:

Us deixem unes idees sobre com podem posar-nos en acció, transformar la nostra vida, transformar la nostra societat. Potser caldrà formar-nos, potser caldrà perdre un quant temps, potser caldrà consumir menys per consumir millor...

- Comerç Just
- Banca ètica
- Cooperació
- Cooperativisme

*** Ara ens queda la part més difícil, posar-ho en pràctica 24x7 ***